

Duševní strádání v průběhu nezákonné vazby

Soudy jsou při rozhodování o náhradě škody způsobené trestním stíháním či výkonem vazby ve smyslu § 5 zákona č. [58/1969](#) Sb. povinny postupovat ve vztahu k jednotlivci (poškozenému) s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti daného případu. Představuje-li každé trestní stíhání významný zásah do soukromého a osobního života obviněného – např. z toho důvodu, že po dobu trestního stíhání je obviněný vyloučen ze společenského života v důsledku ztráty důvěry v jeho osobu, nebo proto, že je po dobu trvání trestního stíhání udržován ve stavu nejistoty ohledně svého budoucího životního uplatnění – je zřejmé, že psychická zátěž, která trestní stíhání doprovází, může vyvolat u některých osob trvalé zdravotní následky.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 3545/2010, ze dne 29.11.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně JUDr. M. P., bytem v P., zastoupené JUDr. M. V., advokátkou se sídlem v P., proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o náhradu škody ve výši 300.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 168/2008, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2010, č.j. 30 Co 202/2010-73, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2010, č. j. 30 Co 202/2010-73, se zrušuje a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

A. Předchozí průběh řízení

Žalobkyně se žalobou podanou dne 8. 6. 2008 domáhala po žalované náhradě škody ve výši 300.000,- Kč. Ve své žalobě uvedla, že na základě usnesení vyšetřovatele úřadu vyšetřování hlavního města Prahy ze dne 3. 10. 1995, ČVS: MVV-109/95, byla od 4. 10. 1995 do 11. 12. 1996 vazebně trestně stíhána, přičemž usnesením vyšetřovatele úřadu vyšetřování hlavního města Prahy ze dne 12. 3. 1998, ČVS: MVV-46/12-97-119, které nabylo právní moci dne 24. 3. 1998, bylo trestní stíhání vůči její osobě zastaveno. Dále uvedla, že do vazby byla vzata v době své pracovní neschopnosti a ve špatném zdravotním stavu. Vzetím do vazby došlo k jeho značnému zhoršení, neboť po propuštění z vazby měla řadu zdravotních problémů i psychického rázu, jež se postupně zhoršovaly, přičemž zlepšení nenastalo ani po zastavení trestního stíhání. Následně byla uznána i částečně invalidní. Žalobkyně současně uvedla, že na závažné zdravotní problémy poukazovala v době výkonu vazby i její ošetřující lékařka, která se obrátila přípisem ze dne 20. 10. 1995 přímo na ředitele věznice. Na uvedené upozornění nebyl vzat ze strany orgánů činných v trestním řízení, ani ze strany ředitelství věznice zřetel. Žalobkyně uzavřela, že v současné době má zničené zdraví, je fyzicky a psychicky ve stavu, kdy je jen s obtížemi schopná se o sebe postarat, trpí depresemi a celkově se její kvalita života podstatnou měrou snížila, to vše v důsledku velkého stresu, který žalobkyně v rámci trestního stíhání a vazby prodělala.

Při jednání dne 11. 3. 2010 žalobkyně k poučení soudu dle § 118a o. s. ř. upřesnila, že „požaduje náhradu nemajetkové újmy, která spočívá v utrpení osobní újmy, která jako taková spočívá ve zhoršení kvality života žalobkyně, k níž došlo v důsledku zhoršení zdravotního stavu žalobkyně přičemž žalobkyně tvrdí, že ke zhoršení jejího zdravotního stavu došlo právě v průběhu posledních let, a to v důsledku jejího předchozího pobytu ve vazbě.“

Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Uvedla, že výše nároku není odvozena od žádných prokazatelných skutečností. Žalovaná současně vznesla námitku promlčení, když odkázala na ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. [58/1969](#) Sb., které stanoví subjektivní lhůtu v délce tří let ode dne kdy se poškozený dozvěděl o vzniku škody. V daném směru žalovaná namítla, že žalobkyně účelově upravila svá tvrzení o zdravotních problémech právě z důvodu, aby promlčení jejího práva nenastalo.

Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 11. 3. 2010, č. j. 15 C 168/2008-56, žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nepožaduje náhradu škody na zdraví jako takovou, která se nepromlčuje, ale náhradu nemajetkové újmy spočívající ve zhoršení kvality života. Z uvedeného důvodu dospěl k závěru, že takový nárok nelze pod nepromlčitelnou náhradu škody na zdraví podřadit, a odkázal na ustanovení § 23 zákona č. [58/1969](#) Sb., podle něhož se nárok způsobený rozhodnutím o vazbě promlčí za rok ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž bylo trestní řízení zastaveno. Vzhledem k právní moci usnesení o zastavení trestního stíhání, která nastala dne 27. 3. 1998, soud prvního stupně dovodil, že právo žalobkyně, bylo-li uplatněno dne 8. 6. 2008, je promlčeno.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 15. 6. 2010, č. j. 30 Co 202/2010-73, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v souzené věci žalobkyně nepožaduje náhradu nemajetkové újmy za omezení osobní svobody (tj. za výkon vazby), ale za osobní újmu, jež jí vznikla zhoršením kvality života v důsledku poškození zdraví, což bylo tvrzeným následkem předchozího trestního stíhání a výkonu vazby. Odvolací soud dospěl k závěru, že podle zákona č. [58/1969](#) Sb. (a ani podle občanského zákoníku) nelze za škodu považovat imateriální újmu, přičemž pokud zákon č. [58/1969](#) Sb. takový nárok nezakládá, nelze nároku žalobkyně vyhovět. Odvolací soud dále dospěl k závěru, že nárok žalobkyně nevyplývá ani z ustanovení § 444 a násl. obč. zák., neboť žalobkyně neuplatňuje vůči státu bolestné, náhradu za ztížení společenského uplatnění, náhradu za ztrátu na výdělků či důchodů, nebo náklady spojené s léčením. Námitku žalobkyně, že Evropský soud pro lidská práva náhradu nemajetkové újmy přiznává přímou aplikací čl. 5 odst. 5 Úmluvy, odvolací soud rovněž odmítl, když uvedl, že podle čl. 41 Úmluvy je soudem způsobilým přiznat zadostiučinění pouze Evropský soud pro lidská práva a nikoliv vnitrostátní soudy členských států. Odvolací soud tak uzavřel, že uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy za zhoršení kvality života žalobkyně v důsledku nezákonného rozhodnutí o sdělení obvinění či rozhodnutí o vazbě nelze vyhovět, neboť právní úprava takové právo nezná. V daném směru odvolací soud doplnil, že pokud nárok žalobkyně není dán, je logicky vyloučeno posuzovat otázku jeho případného promlčení.

B. Dovolání a vyjádření k němu

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost spatřuje v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť jde o věc zásadního právního významu. Jako dovolací důvod uvedla, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé dle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., jakož i nesprávné právní posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Dovolatelka vyslovila přesvědčení, že odvolací soud pochybil, když dospěl k závěru, že žalobou uplatněnému nároku žalobkyně nebylo možné podle zákona č. [58/1969](#) Sb. vyhovět. Konkrétně namítla, že v souzené věci uplatnila nárok, jehož podstatou je náhrada škody spočívající v újmě na zdraví vzniklé působením vazebního prostředí na její tělesnou a duševní integritu, což je nárok, který vyplývá nejen z principů evropského práva, ale též z odvolacím soudem citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/04. Dále namítla, že pokud by jí vnitrostátní úprava takto vymezený nárok nepřiznávala, měl odvolací soud nároku vyhovět na základě přímé aplikace čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod; za tím účelem rovněž odkázala na judikaturu německých a rakouských soudů.

Žalovaná se k podanému dovolání nevyjádřila.

C. Přípustnost

Dovolací soud zjistil, že dovolání je včasné, podané oprávněnou osobou, řádně zastoupenou a splňuje formální obsahové znaky předepsané § 241a odst. 1 o. s. ř. Dále se dovolací soud zabýval přípustností dovolání.

Dovolací soud uvádí, že pro posouzení, zda je rozsudek odvolacího soudu rozsudkem měnícím ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., není rozhodující, jak jej odvolací soud označil (příp. jak jej dovodil dovolatel), ale jak ve vztahu k rozhodnutí soudu prvního stupně vymezil obsah posuzovaného právního vztahu účastníků, případně zda práva a povinnosti účastníků stanovil oproti rozhodnutí soudu prvního stupně odlišně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 1998, sp. zn. 2 Cdon 931/97, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 52/1999). Jestliže v projednávané věci odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně se závěrem, že žalobkyní uplatněný nárok není důvodný, neboť nemá oporu v hmotném právu, zatímco soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně je nositelkou hmotného práva, o něž v řízení jde, nicméně s tím, že jde o právo promlčené, potom se z hlediska obsahu posuzovaného právního vztahu jedná o rozsudek měnící ve smyslu § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., ač formálně odvolací soud rozhodl potvrzujícím výrokem podle § 219 o. s. ř. (srov. přiměřeně závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. 28 Cdo 96/2010). Dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je tudíž přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

D. Důvodnost

Dovolání je důvodné.

1. K námitce žalobkyně, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), dovolací soud uvádí, že tato námitka nebyla uplatněna řádně. Již v usnesení ze dne 27. 1. 2005, sp. zn. 29 Odo 1060/2003, Nejvyšší soud konstatoval, že „pouhá citace textu ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. není (pojmáno z obsahového hlediska) řádným uplatněním dovolacího důvodu.“ Dovolací důvod musí být v dovolání vylíčen po skutkové stránce tak, aby nevznikaly pochybnosti o tom, jaký důvod byl uplatněn. Uplatněný dovolací důvod posuzuje soud nejen podle toho, jak byl označen, ale především podle jeho obsahu (Krčmář, Z. in Drápal, L. – Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád II. § 201-376. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 1918). Jestliže dovolatelka v podaném dovolání obsahově a skutkově nevymezila tvrzenou vadu řízení ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., dovolací soud nemohl k takto uplatněnému dovolacímu důvodu přihlížet.

2. Dovolací soud se dále zabýval námitkou dovolatelky, že právní posouzení odvolacího soudu, který nárok žalobkyně označil za nemající oporu v hmotném právu, je nesprávné (§ 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.).

3. Dovolací soud především uvádí, že žalobce není povinen ve svém návrhu (žalobě) provádět právní posouzení vylíčeného skutkového děje (viz Bureš, J. in Bureš, J. – Drápal, L. Občanský soudní řád I. § 1 – 200za. Komentář. 1. vydání. Praha : C.H. Beck, 2009. s. 506). Vylíčí-li přesto žalobce v návrhu tzv. právní důvod žaloby, není to pro další průběh řízení směrodatné, neboť soud při svém právním posouzení věci není právním názorem účastníků vázán (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 25 Cdo 916/2003, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. C 2392). Dovolací soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že v souzené věci lze pro určení rozhodujících skutečností (§ 79 odst. 2 o. s. ř.) vycházet především z žalobního návrhu, kterému odpovídá vyjádření žalobkyně při jednání dne 11. 3. 2011 potud, že u žalobkyně došlo v důsledku vazby ke zhoršení jejího zdravotního stavu. Naopak dílčí označení nároku žalobkyně jako „náhrady nemajetkové újmy, která spočívá v utrpění osobní újmy“ u jednání dne 11. 3. 2011 po

poučení soudu dle § 118a o. s. ř. z hlediska vymezení předmětu řízení nemohlo a ani nemělo být určující. Pokud odvolací soud v souzené věci na jedné straně uvedl, že žalobkyně v řízení neuplatnila nárok na náhradu škody na zdraví ani nárok na ochranu osobnosti (tedy nároky, které měly oporu v hmotném právu), a následně s odkazem na citované dílčí vyjádření žalobkyně ze dne 11. 3. 2011, vyvolané ze strany soudu použitím § 118a o. s. ř., dovedl, že žalobkyně uplatnila „nárok na náhradu tvrzené nemajetkové újmy za zhoršení kvality života v důsledku poškození zdraví,“ který v hmotném právu oporu nemá, potom nezbyvá, než takový postup odvolacímu soudu vytknout. Je-li totiž úkolem soudce v podmínkách materiálního právního státu nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci základních práv účastníků sporu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2048/09), je soudce principiálně povinen usilovat o nalézání práva, tedy o nalezení právní normy, jež by dopadala na žalobcem vymezený skutkový základ sporu, nikoliv postup opačný, jak tomu bylo v souzené věci. Jinými slovy je zásadně nepřípustné, aby soudce za situace, kdy skutková tvrzení umožňují podřadit žalobou uplatněný nárok pod příslušnou právní normu, vmanévroval žalobce pod záminkou postupu podle § 118a o. s. ř. do formulace dalších tvrzení, jimiž si vytvořil prostor pro právní posouzení uplatněného nároku jako takového, který právní úprava neznala nebo nezná. Předdeslané plně koresponduje i s ustanovením § 1 o. s. ř., dle kterého občanský soudní řád upravuje postup soudu a účastníků řízení tak, aby byla zajištěna spravedlivá ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků řízení, jakož i výchova k úctě k právům jiných.

4. V těchto intencích se dovolací soud zabýval právním posouzením žalobkyní uplatněného nároku.

5. Dovolací soud předesílá, že Ústavní soud již v nálezu ze dne 28. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 642/05 (N 133/46 SbNU 249), uvedl, že „ústavněprávní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby, je třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, tedy v principech materiálního právního státu. Má-li být stát skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Nelze totiž přehlédnout, že stát nemá svobodnou vůli, nýbrž je povinen striktně dodržovat právo v jeho ideální (škodu nepůsobící) interpretaci. Na jednu stranu je jistě povinností orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat a stíhat trestnou činnost, na druhou stranu se stát nemůže zbavit odpovědnosti za postup těchto orgánů, pokud se posléze ukáže jako postup mylný, zasahující do základních práv. V takové situaci není rozhodné, jak orgány činné v trestním řízení vyhodnotily původní podezření, ale to, zda se jejich podezření v trestním řízení potvrdilo“ (obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, N 67/36 SbNU 707; nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 3026/07, N 42/52 SbNU 423; nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/2010). Na sejetí materiálního právního státu s pojetím objektivní odpovědnosti upozorňuje ostatně také srovnávací doktrína deliktního práva: jak v případě Nizozemí, kde se odpovědnost státu řídí normami soukromého práva, tak v případě Rakouska či SRN nejvyšší soudy aplikují v případě kompenzace omezení osobní svobody jednotlivce přímo čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který například německý nejvyšší soud označil explicitně za příklad objektivní odpovědnosti (srov. Bar, Ch. von: *The Common European Law of Torts*. Volume One. Oxford: Clarendon Press, 1998. s. 571).

6. Podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy „[k]aždý, kdo byl zatčen nebo zadržen v rozporu s ustanoveními tohoto článku, má nárok na odškodnění.“

7. V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, uveřejněném pod č. 125/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, byl pojem odškodnění ve smyslu čl. 5 odst. 5 Úmluvy podrobně vyložen, a to tak, že ho nelze pojímat restriktivně, neboť zahrnuje náhradu majetkové i nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím o vazbě, jak ostatně plyne i z rozsudku senátu ESLP ze dne 25. 2. 2010 ve věci *Crabtree* proti České republice, stížnost č.

41116/04, nebo rozsudku senátu ESLP ze dne 30. 9. 2010 ve věci Žirovnický proti České republice, stížnost č. 23661/03. Vzhledem k širokému pojetí odškodnění ve smyslu čl. 5 odst. 5 Úmluvy, jakož i k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, dospěl dovolací soud k závěru, že čl. 5 odst. 5 Úmluvy ukládá státům povinnost odškodnit újmu na zdraví způsobenou jednotlivci nezákonným zatčením či zadržením, jak je tomu v souzené věci, kdy se dovolatelka domáhá náhrady škody na zdraví v důsledku nezákonného vzetí do vazby.

8. Podle národního práva, tj. § 36 zákona č. [82/1998](#) Sb. se „[o]dpovědnost podle tohoto zákona vztahuje na škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána ode dne účinnosti zákona [15. 5. 1998], a na škodu způsobenou ode dne účinnosti zákona nesprávným úředním postupem. Odpovědnost za škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána přede dnem účinnosti zákona, a za škodu způsobenou přede dnem účinnosti zákona nesprávným úředním postupem se řídí dosavadními předpisy.“ V souzené věci byla žalobkyně vazebně trestně stíhána na základě usnesení vyšetřovatele Úřadu vyšetřování hlavního města Prahy ze dne 3. 10. 1995, ČVS: MVV-109/95, tedy před nabytím účinnosti zákona č. [82/1998](#) Sb. Trestní stíhání žalobkyně (v období od 4. 10. 1995 do 11. 12. 1996 byla žalobkyně stíhána vazebně) bylo následně zastaveno na základě usnesení ze dne 12. 3. 1998, ČVS: MVV-46/12-97-119.

9. Podle § 5 odst. 1 zákona č. [58/1969](#) Sb. „[p]rávo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má vůči státu ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno nebo byl-li obžaloby zproštěn.“

10. Podle § 20 zákona č. [58/1969](#) Sb. „[p]okud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.“

11. Podle § 444 obč. zák. (ve znění do 31. 12. 2000) „[p]ři škodě na zdraví se jednorázově odškodňují bolesti poškozeného a ztížení jeho společenského uplatnění.“

12. Náhradou za ztížení společenského uplatnění se odškodňují do budoucna trvale ztracené nebo omezené možnosti seberealizace poškozeného ve sféře rodinného, kulturního, společenského či sportovního života (viz Kapitánová, J. in Eliáš, K. a kol. Občanský zákoník. Velký akademický komentář. 2. svazek. § 488-880. 1.vydání. Praha: Linde Praha, 2008. s. 994-995). Jedná se tedy o omezení možnosti např. volby povolání, volby životního partnera a dalších způsobů osobního uplatnění, o omezení možnosti účastnit se kulturní a sportovní činnosti, popřípadě omezení možnosti jiného společenského uplatnění. Náhrada za ztížení společenského uplatnění vyjadřuje především ztrátu či omezení dosavadních schopností poškozeného uplatnit se v těch formách společenského života, které slouží rozvoji jeho osobnosti (viz Škárová, M. in Švestka, J. – Spáčil, J. – Škárová, M. – Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. Komentář. § 1-459. 2. vydání. Praha: C. H.Beck, 2009. s. 1295).

13. S ohledem na předeslané dospěl dovolací soud k závěru, že soudy jsou při rozhodování o náhradě škody způsobené trestním stíháním či výkonem vazby ve smyslu § 5 zákona č. [58/1969](#) Sb. povinny postupovat ve vztahu k jednotlivci (poškozenému) s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti daného případu. Představuje-li totiž každé trestní stíhání významný zásah do soukromého a osobního života obviněného – např. z toho důvodu, že po dobu trestního stíhání je obviněný vyloučen ze společenského života v důsledku ztráty důvěry v jeho osobu, nebo proto, že je po dobu trvání trestního stíhání udržován ve stavu nejistoty ohledně svého budoucího životního uplatnění – je zřejmé, že psychická zátěž, která trestní stíhání doprovází, může vyvolat u některých osob trvalé zdravotní následky (srov. též nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Uvedené platí zejména za situace, kdy je obviněný stíhán vazebně a je tak vystaven zátěži pramenící z omezení jeho osobní svobody navíc v zařízení, které jako institucionalizovaný prostředek státu slouží především k nápravě pachatelů trestné činnosti, tedy v zařízení pojmově spojeném s prvkem

represe. Tak je tomu i v souzené věci, kdy žalobkyně byla vazebně stíhána a po skutkové stránce tvrdila, že v důsledku stresu prodělaného během jejího vazebního stíhání se podstatnou měrou zhoršil její zdravotní stav, a to s trvalými následky (např. částečná invalidita).

14. Za dané situace dovolací soud uzavřel, že odvolací soud měl žalobkyni uplatněný nárok na náhradu škody na zdraví (v důsledku vazebního trestního stíhání) představující zhoršení jejího zdravotního stavu do té míry, že je jen obtížně schopná se o sebe postarat a trpí depresemi, čímž u ní došlo k podstatnému snížení kvality jejího života, po právní stránce posoudit jako nárok na náhradu za ztížení společenského uplatnění (§ 444 obč. zák.), způsobené nezákonným rozhodnutím o vazbě (§ 5 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb.). Pokud tak odvolací soud neučinil a naopak dospěl k závěru, že pro nárok žalobkyně neexistuje opora v právní úpravě, věc po právní stránce nesprávně posoudil (srov. též Vojtek, P. Odpovědnost státu za škodu při výkonu veřejné moci. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007. s. 135 a násl.).

15. Pro úplnost dovolací soud uvádí, že z konstantní judikatury Nejvyššího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 1998, sp. zn. 3 Cdo 1379/96, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo , ročník 1998, pod č. 159; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 21 Cdo 2877/2004, uveřejněný v časopise soudní judikatura, číslo , ročník 2006, pod č. 52; rozsudek ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1169/2000, publikovaný pod C 569 Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2682/2005; příp. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1697/2007) současně plyne, že o škodě spočívající ve ztížení společenského uplatnění se poškozený zpravidla dozví v době, kdy se po léčení jeho zdravotní stav natolik ustálil, že bylo patrné, zda a v jakém rozsahu ke ztížení jeho uplatnění v životě a ve společnosti došlo, a kdy lze tedy na základě skutkových okolností, které má k dispozici, objektivně provést jeho ohodnocení. Občanským zákoníkem se pak bude řídit i běh subjektivní promlčecí doby (srov. též Vojtek, P. Odpovědnost státu za škodu při výkonu veřejné moci. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007. s. 150-151, a judikatura zde citovaná pod kap. VI. Ztížení společenského uplatnění).

Protože rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, čímž došlo k naplnění uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v plném rozsahu včetně závislého výroku o náhradě nákladů řízení zrušil (§ 243b odst. 2 věta za středníkem o. s. ř.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)

- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)